

РЕШЕНИЕ

№ 5198

гр. София, 02.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.07.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4374** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мариета Райкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба от Е. В. Б., чрез адв. С. С. - САК срещу решение № 4353/15.11.2022г. по НАХД № 13697/2021г. по описа на СРС, 18-ти състав, с което е изменено наказателно постановление № 21-4332-001509/10.02.2021г, издадено от началник група към СДВР, отдел ПП, с което за нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП и на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лв., както и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца, като е намален размерът на наложеното наказание „глоба“ в размер на 200 лв.

С касационната жалба се иска от съда да отмени решението на въззивния съд като неправилно и незаконосъобразно. Излагат се аргументи, че е нарушено правото на защита на жалбоподателя, тъй като не е бил надлежно призован за заседание пред СРС. Счита се, че в хода на съдебното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. В тази връзка се сочи, че като не е призовал и разпитал свидетелите по делото, въззивният съд не е провел съдебното следствие по начин, който да осигури обективно и всестранно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказаване. На следващо място се твърди, че за да бъде приложена санкцията по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП собственикът следва да има знание, че към момента на управление на МПС, регистрацията му е прекратена; след като касаторът не е бил надлежно уведомен, не е налице виновно поведение от негова

страна.

В съдебно заседание, редовно призван, жалбоподателят не се явява и не изпраща представител.

Ответникът, редовно призван, не се представлява в проведеното съдебно заседание и не взема становище по жалбата.

Прокурорът счита касационната жалба за основателна, а решението на СРС за неправилно и незаконосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Х. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

С наказателно постановление № 21-4332-001509/10.02.2021г, издадено от началник група към СДВР, отдел ПП, за нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП и на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП на касатора Е. В. Б. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лв., както и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца.

С атакуваното решение № 4353/15.11.2022г. по НАХД № 13697/2021г. по описа на СРС, 18-ти състав, съдът е приел, че са спазени изискванията по чл.34, 42 и 57 ЗАНН, също е приел, че законосъобразно е ангажирана отговорността на касатора, тъй като е осъществил от формална страна състава на административното нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП. По аргумент от чл. 27 ЗАНН въззивният съд е преценил наложеното наказание за несъразмерно тежко, поради което е намалил същото до законоустановения по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП минимум, а именно 200 лв.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Видно от депозираната пред СРС жалба, жалбоподателят не оспорва спирането си за рутинна проверка от органите на СДВР, докато управлява собствения си автомобил, като възраженията му са относно уведомяването му за служебно извършената дерегистрация на автомобила.

Разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП регламентира две кумулативно изискуеми предпоставки, с които се допускат моторни превозни средства по пътищата, отворени за обществено ползване, а именно- да са регистрирани и да са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. С нормата на чл. 145, ал. 2 ЗДвП се установява задължение за приобретателите на регистрирано ППС за пререгистриране на същото в едномесечен срок от придобиването му (в случая касаторът е придобил въпросния лек автомобил по договор с рег. № 16011/2021г. от 08.10.2021г., на нотариус 107). Съобразно нормата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването му, не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Нормата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, кореспондира с нормата на чл. 18б, ал. 1, т. 10, вр. чл. 18, т. 2 от Наредба №I-45/24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета,

теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, предвиждаща служебно прекратяване на регистрацията на автомобил, при неизпълнение на задължението за регистрация, от страна на новия собственик. Анализът на цитираната разпоредба на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, налага извода, че регистрацията на МПС се прекратява по силата на закона, след изтичане на двумесечния срок за регистрация от страна на новия собственик на автомобила, като резултат от неизпълнението на законното му задължение- да регистрира закупения от него автомобил. В хипотезата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП законът приравнява служебното прекратяване на регистрацията на автомобил на липсата на регистрация на същия. На водача на автомобила е вменено задължението да управлява по пътищата само МПС, което е регистрирано по надлежен ред.

От събраните в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция доказателства се установява по категоричен начин, че касаторът е извършил вмененото нарушение, тъй като е управлявал на 28.05.2019г. собствения си лек автомобил „Фиат М.“ /към момента на проверката с рег. [рег.номер на МПС] и който е закупил от друго лице с договор от 03.12.2018г./, след като автомобилът е deregистриран по чл.143, ал.15 от ЗДвП.

Съдът намира, че узнаването за прекратяването на регистрацията на МПС от собственика на превозното средство не съставлява елемент от фактическия състав по прекратяването на регистрацията, противно на възражението на жалбоподателя. Т. уведомяване на новият собственик, законът - в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП и в чл. 18б от Наредбата, не е предвидил. Следва да се посочи също, че чл. 18б, ал. 2 от Наредбата изрично посочва случаите, при които се уведомява собственика на МПС, като прекратяването по т. 15 от чл. 143, ал. 15 от ЗДвП не е сред изброените. Съобразно действащото законодателство, собственикът на МПС е носител на задължението да регистрира закупения от него автомобил (съобразно нормата на чл. 145, ал. 2 от ЗДвП), поради което е длъжен да познава законовите последици, явяващи се резултат от неизпълнението на това му задължение - в случая, прекратяването на регистрацията на автомобила.

По възраженията на касатора, свързани с призоваването му за съдебно заседание пред въззивния съд и начина на провеждане на съдебното следствие и конкретно липсата на разпит на актосъставител и свидетели на нарушението, настоящият касационен състав намира същите за неоснователни.

Съобразно правилата на чл.180 от НПК, към които препраща разпоредбата на чл.84 от ЗАНН, призоваването е надлежно извършено. Призовката е връчена на адреса по местоживее на жалбоподателя и получена от неговата сестра, която с подписа си е удостоверила, че ще изпълни задължението си да му я предаде. Жалбоподателят не прави възражение това задължение да не е изпълнено.

Въззивната инстанция е събрала необходимите и относими доказателства за установяване на фактите по делото. С оглед естеството на нарушението, изразяващо се в неизпълнение на задължението на водача за регистрация на автомобила по чл.140, ал.1 от ЗДвП съдът е изпълнил задължението си по силата на служебното начало да събере доказателства за релевантния за отговорността факт чрез изисканите и приобщени писмени доказателства.

Що се отнася до управлението на автомобила от санкционираното лице на посочената дата, час и място, доколкото жалбоподателят по същество не е оспорил този факт и дори изрично го е потвърдил в жалбата му до СРС, преценката на районния съд за

липса на необходимост от събиране на допълнителни доказателства в тази насока, в частност чрез разпит на свидетели, е обоснована и правилна.

Настоящия касационен състав приема, че въззивният съд правилно и законосъобразно е приложил санкционната норма на чл. 175, ал. 3, пр.1 от ЗДвП, изменяйки санкционната част на наказателното постановление до законоустановения минимум. Нарушението не се отличава със завишена обществена опасност в сравнение с останалите нарушения от този вид, нито за жалбоподателя са налични доказателства, обосноваващи необходимост от по-рестриктивно санкциониране.

С оглед на горното и предвид обхвата на проверката, дължима от касационната инстанция, не се констатира наличието на основание за отмяна на решението на СРС и същото следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения, Административен съд София-град, X. касационен състав, на основание чл.221, ал.2 АПК във вр.чл.63в от ЗАНН

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4353/15.11.2022г. по НАХД № 13697/2021г. по описа на СРС, 18-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: